

ע"פ 57690/12/16 - לאה מזרחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 57690-12-16 מזרחי נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופטת העמיתה דבורה ברלינר, כב' השופטת מרים דיסקין, כב' השופט שי יניב
המערכת
לאה מזרחי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

1. בתאריך 22/12/15 נחתם הסכם מכר לגבי דירה ברחוב לוחמי גליפולי 10 בת"א (להלן: "**הנכס**"). המערערת שבפנינו הייתה אחד היורשים של הנכס. להסכם המכר היו שותפים המערערת ואחיה שהיו מיוצגים על ידי כונסת נכסים, בהתאם לפסק דין של בית משפט לענייני משפחה בתיק תמ"ש 28420-11-11. פסק הדין הורה על מינוי כונסת הנכסים לצורך פירוק שיתוף בנכס על דרך מכירתו.

2. בתאריך 1/2/16, במסגרת הליך בבית משפט לענייני משפחה בתל אביב באותו תיק, ניתן צו על ידי כב' השופט שילה שהורה על מכירת הנכס לשי ומרים חורי, המתלוננת בתיק זה (להלן: "**המתלוננים**" או "**המתלוננת**"). הצו הורה גם על פינויה של המערערת מן הנכס באמצעות לשכת ההוצאה לפועל (להלן: "**ת2**"). המערערת שבפנינו, שהיתה כאמור אחד מיורשי הנכס, לא השלימה עם מכירת הנכס על ידי כונסת הנכסים ולא השלימה עם צו בית המשפט שהורה על פינויה.

3. כתב האישום שבפנינו מתעד את הדרכים שבהן פעלה המערערת ובהן נתנה ביטוי למורת רוחה ואי השלמתה עם הצו שניתן כדת וכדין בבית המשפט. כתב האישום המתוקן מונה 5 אישומים, כל אחד מהם מתעד אירוע בתאריך אחר. כל האירועים התרחשו לאחר ה-1/2/16, דהיינו לאחר מתן ההחלטה בבית המשפט. המערערת השיגה את גבולם של המתלוננים בתיק זה, איימה עליהם, הפרה הוראה חוקית שניתנה על ידי בית המשפט ואף ניסתה לתקוף את המתלוננת.

בפסק דין מפורט, המתייחס לכל אישום בנפרד וקובע קביעות עובדתיות חד משמעיות, הרשיע בית משפט קמא, כב' השופטת י' פרדלסקי, את המערערת בכל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

הערעור שבפנינו נסוב על הכרעת הדין המרשיעה, אין בפנינו ערעור על העונש שנטה חסד עם המערערת.

האישומים:

4. **האישום הראשון** מתייחס ליום 14/6/16. על פי הנטען המערערת נכנסה לנכס כדי להקניט את המתלוננים. כך גם באישום השני, בתאריך 25/7/16 נכנסה המערערת פעם נוספת לנכס, כך גם בתאריך 26/7/16. באישום זה מיוחסות לה שתי עבירות של הסגת גבול. באישום השלישי יש התפתחות מסוימת. המערערת, כך על פי הנטען, נכנסה לנכס בתאריך 7/8/16, למקום הגיע שוטר כדי לפנות אותה, המערערת אמרה לשוטר "אני אגרום נזק ולא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה".

נעצור כאן כדי להעיר כי האמירה דלעיל מסכמת למעשה את התנהלותה של המערערת לאורך כל הדרך. המערערת, כפי שפתחנו ואמרנו, לא השלימה עם פינויה מהנכס והחליטה לפעול ללא מעצור עד שתשיב את הבית לידיה. באותו תאריך עצמו, 7/8/16 שתועד באישום השלישי, ניתן על ידי כב' השופטת רונית פוזננסקי כץ מבית משפט השלום בת"א, צו ולפיו הורחקה המערערת ממרחק שלא יפחת מ-100 מ' מהנכס. באישום הרביעי, נאמנה לדרכה, בתאריך 12/8/16, הסיגה המערערת פעם נוספת גבול בנכס, נכנסה אליו ושהתה בו שלא כדין. באישום החמישי מתועד אירוע מיום 15/8/16, המערערת פעם נוספת נכנסה לנכס. המתלוננת שהגיעה למקום, שאלה אותה "מה את עושה פה" המערערת זרקה לעברה בקבוק מים מפלסטיק שלא פגע בה ובהמשך אמרה לה: "אני אמר לך את החיים, אל תבואי עם הילדים לכאן. אין לי בעיה שהשוטרים יעצרו אותי". על פי הנטען, כל הדברים האלה נאמרו כדי להפחיד את המתלוננת או להקניטה.

עיקר ממצאיו של בית משפט קמא

5. כאמור בית משפט קמא התייחס לכל אישום בנפרד וקבע ממצאי עובדה הנשענים גם על בסיס משפטי.

באשר לאישום הראשון:

בית המשפט קבע כי המערערת ידעה על ת/2 והאמור בו. בתאריך 14/6/16, כך על פי קביעתו של בית המשפט, הגיעה המתלוננת בשעות הבוקר לנכס. במקום המתינה משאית של הוצל"פ להוצאת חפציה של המערערת, וזו פנתה למתלוננים ואמרה שיתביישו (הכוונה לכך שיתביישו על כך שנכנסו לנכס). הנכס פונה על ידי הוצל"פ והחזקה בו הועברה לידי המתלוננים. בשעות הערב של אותו יום הגיעו המתלוננים יחד עם ילדיהם לנכס. המערערת שהיתה כאמור עדה בבוקר לפינויה מהנכס, הגיעה פעם נוספת, נכנסה לסירוגין לבית ולחצר (שניהם חלקים של הנכס), ולא נענתה לבקשתם של המתלוננים לעזוב את המקום. בית משפט קמא קבע כעובדה כי שוטר שהגיע למקום הראה למערערת את צו הפינוי. בדיון בפנינו, הסכימה גם התביעה, שהשוטר לא הראה למערערת את צו הפינוי, הגם שהיה בידו. הסנגור טען בהקשר זה כי העובדה שהשוטר לא הראה למערערת את צו הפינוי משנה את התמונה מראשיתה באשר לידיעתה של המערערת על קיומו של צו הפינוי. נאמר כבר בשלב זה כי לשיטתנו אין לכך כל נפקות. המערערת ידעה על קיומו של צו הפינוי, היא העידה בבית המשפט כי קיבלה כבר בפברואר 2016 את ת/2 ולפיכך מה לנו האם הראה השוטר למערערת את הצו או לא הראה לה? המערערת ידעה כי היא מסיגה גבול, שהרי פונתה מהמקום, עדיין המשיכה בשלה.

כממצא עובדתי משפטי קבעה כב' השופטת קמא כי המערערת אכן הסיגה את גבולם של המתלוננים, הפסיקתא ת/2 היא חד משמעית, כך לשיטתו של בית המשפט. נאמר בה במפורש כי ניתן בזאת צו המורה על מכירת הנכס. המערערת נשארה בנכס הגם שידעה שאיננה רשאית לשהות במקום. לגבי היסוד הנפשי שעניינו כניסה לנכס כדי להקניט, די בכך שהמערערת ידעה ברמת הסתברות גבוהה שהתנהגותה תביא להקנטת המתלוננים. הנסיבות מצביעות על כך כי המערערת הייתה מודעת לכך כי היא מקניטה את המתלוננים. המערערת התבקשה וסירבה לעזוב את הנכס וידעתה שקולה כנגד הכוונה להקניט את המתלוננים.

6. באשר לאישום השני, המערערת נכנסה לנכס בתאריך 25/7/16, למעשה לא הייתה מחלוקת על כך. בפני בית משפט קמא הונח דו"ח של שוטר, ת/14, שראה את המערערת בנכס ואפילו ביקש מהמתלוננת כי תאפשר למערערת לישון באותו לילה במקום. שוטר נוסף שהיה במקום ציין בדו"ח הפעולה שלו (ת/10) כי ראה את המערערת יושבת במפתן הבית וכששאל אותה למעשיה השיבה כי זה הבית שלה והיא לא מוכנה לעזוב. אם לא די בכך, המערערת בעצמה העידה כי נכנסה לחצר הבית, הן בתאריך 25/7/16 והן ב-26/7/16, כדי לבדוק מה עושים המתלוננים. בית משפט קמא קבע כממצא עובדתי כי המערערת ידעה כאמור כי הנכס נמכר למתלוננים ונכנסה למקום כדי להקניט אותם, כאשר הכוונה הפלילית נלמדת מאותם רכיבים שהוזכרו לעיל, קרי מודעותה של המערערת לכך שהבית נמכר, לכך שהיא אינה רשאית להימצא במקום ובמעשיה היא גורמת אי נחת למתלוננים.

7. האישום השלישי נשען אף הוא על עדותו של שוטר. השוטר העיד שלאחר שהמתלוננת התקשרה למשטרה, הגיע לנכס וראה את המערערת ישנה באחד החדרים. הוא העיר אותה והמערערת אמרה לו: **"אני אגרום להם נזק, לא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה"**. אין לנו אלא לחזור על מה שאמרנו בהקשר זה לעיל, אמירה זו משקפת את תמצית התנהגותה של המערערת לאורך כל הדרך.

כדי להשלים את התמונה, נוסיף כל המערערת עצמה אישרה שהיתה במקום, כשבהודעתה במשטרה העלתה טענות שונות כי לא קיבלה כסף תמורת הנכס ולא קיבלה הודעה מכונסת הנכסים, שהכסף נמצא ברשותה. בעדותה בבית המשפט הוסיפה כי לא היה לה איפה לישון ועל כן ישנה בנכס. ושמא היה ספק באשר לכוונתה, העידה המערערת גם כי לא מעניין אותה שזה עלול להטריד את המתלוננת ש"שדדה", לשיטתה, את הבית שלה. באישום זה כזכור מואשמת גם המערערת באיומים. האיומים המיוחסים לה נאמרו לשוטר שהגיע למקום (השוטר יצחק נמר). המערערת אמרה לו כי לא תעצור עד שתקבל את הבית. אליבא דבית משפט קמא **"לא מצאתי כל סיבה מדוע השוטר נמר לא סתר עצמו בעדותו הראשית והנגדית יעליל על המתלוננת"** (צ.ל - הנאשמת). אמירה זו - כך נקבע - מהווה איום, היא משקפת מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, את הבנתו של המאיים כי בדבריו הוא מפחיד או מקניט את המאויים, שמא הדברים שנאמרו אכן יתממשו. קביעה עובדתית-משפטית נוספת של בית משפט קמא באישום זה עניינה טענתו של הסנגור כי המערערת לא נחקרה בזמנו באשר לאיום שהושמע מפיה וכוון לשוטר יצחק נמר. בית משפט קמא קבע כי אכן המערערת לא נחקרה אולם **"... העובדה כי עוד בחודש אוגוסט 2016 ידעה הנאשמת כי מיוחס לה חשד לביצוע עבירת איומים, מצביעה על כך שלא נגרם לנאשמת נזק חמור ועיוות דין שכן לא חלף זמן רב מביצוע העבירה ועד לעדותה בבית המשפט"**. המערערת הורשעה על כן באישום זה בעבירת איומים לצד עבירה של הסגת גבול.

8. האישום הרביעי מבוסס על דו"ח פעולה של שוטר נוסף מיום 12/8/16. גם כאן נאמר למערערת כי עליה לעזוב את הנכס לאחר שהשוטר הבחין בה ישנה על החול בנכס. המערערת הודיעה לו כי הנכס הוא שלה ולאחר שיעזוב היא תחזור לישון בנכס.

לאירוע בתאריך זה קדם דיון שהתקיים בבית המשפט ביום 7/8/16 שבו, כפי שפורט לעיל, שוחררה המערערת ממעצר בתנאים שכללו הרחקה מן הנכס במרחק שלא יפחת מ-100 מ' במשך 30 יום מיום 7/8/16. נראה שהעובדה שבית משפט אסר עליה להתקרב לנכס לא הרשימה יתר על המידה את המערערת ובהודעתה מתאריך 12/8/16 הודיעה המערערת "חגיגית" כי אין מדובר בהסגת גבול שכן זהו הבית שלה. קביעתו העובדתית של בית משפט קמא הייתה שהמערערת, שידעה על צו ההרחקה, בחרה להיכנס לנכס והסיגה גבול בכוונה להקניט את המתלוננת. איננו רואים להאריך בכך, שכן על פני הדברים לא ניתן היה להגיע לכל החלטה אחרת מלבד זו שאליה הגיעה כב' השופטת קמא.

9. באשר לאישום החמישי, כמעט כצפוי בתאריך 15/8/16 נכנסה המערערת פעם נוספת לנכס, התפתח יכוח בינה לבין המתלוננים, המתלוננת העידה כי המערערת זרקה לעברה ג'ריקן של מים שיכול להכיל כ-4-5 ליטר מים, המערערת סירבה לצאת והמתלוננת הזמינה משטרה. בחקירתה במשטרה באותו יום, ת/20, טענה המערערת כי לא איימה על המתלוננת אולם אישרה פעם נוספת כי ידעה שיש לה צו הרחקה מהנכס ואמרה גם בזמנו לשופטת שדנה בצו ההרחקה כי היא תפר אותו. המערערת אישרה כי אמרה למתלוננת "אני אמרר לך את החיים". באשר לבקבוק המים, לטענתה, זרקה לעבר החצר ולא לעבר המתלוננת בקבוק פלסטיק. הבקבוק לא פגע במתלוננת. בית משפט קבע כי המערערת אכן עברה עבירה של הסגת גבול, המערערת גם ביצעה עבירה של הפרת הוראה חוקית, שכן הייתה קיימת החלטה מיום 7/8/16 שהרחיקה אותה מהנכס מרחק של 100 מ' לפחות. יחד עם זאת, קבעה כב' השופטת קמא כי היא מרשיעה את המערערת בעבירה על פי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין" או "החוק"), ולא כנטען בכתב האישום, סעיף 287(ב) לחוק. זאת משום שלא הוכח כי המערערת ידעה על צו הטרדה מאיימת וכל שידעה הוא כי קיים נגדה צו הרחקה. במישור המהימנות קבע בית משפט קמא כי הוא מעדיף את גרסת המתלוננת. המתלוננת, כך לשיטתו, לא ניסתה להעצים או להגזים את מעשי המערערת ומנגד - **"מצאתי כי הנאשמת מנסה להרחיק את עצמה בבית המשפט מביצוע עבירה של ניסיון תקיפה"** לפיכך גם בעבירה זו הורשעה המערערת. בית משפט קמא דחה את הטענה כי יש לזכות את המערערת על בסיס דוקטרינת הגנה מן הצדק. הסנגור בבית משפט קמא טען לקיומה של הגנה זו משום שהמדינה תיקנה את כתב האישום. מלכתחילה נכתב כי המערערת נכנסה לנכס כדי לעבור עבירה ורק לאחר מכן, ולאחר הדיון בבקשה לעצור את המערערת עד תום ההליכים, תיקנה התביעה את כתב האישום באופן שנאמר בו כי המערערת נכנסה לנכס כדי להטריד ולא כדי לעבור עבירה. כדי להסיר נושא זה מעל הפרק, נאמר כי אנו מאמצים את החלטת כב' השופטת קמא ככתבה וכלשוונה. התיקון הוא מינורי, איננו משנה את הדברים מבראשיתם, התיקון נעשה לפני תחילת שמיעת הראיות ולפיכך לא נגרם כל עיוות דין למערערת.

בשורה התחתונה הרשיע בית משפט קמא את המערערת בכל העבירות למעט התיקון לעניין החלופה הרלבנטית לסעיף 287 לחוק כפי שצוין לעיל.

הערעור

10. בהודעת ערעור עמוסה, שאורכה כפול מאורכה של הכרעת הדין, תקף ב"כ המערערת את קביעות בית משפט קמא, כשהוא יורד לרזולוציות דקיקות שאינן רלבנטיות להכרעות העובדתיות והמשפטיות של בית משפט קמא. אלה הטיעונים המרכזיים:

- א. ת/2 - אין די בו. לא הוכח כי בית משפט לענייני משפחה החליט לאשר את מכירת הנכס למתלוננים.
- ב. המערערת לא ידעה על פינויה ולא פונתה מהנכס כדין. באותו הקשר, המדינה לא הגישה את כלל המסמכים המשפטיים הרלבנטיים ובכך יצרה תמונה חלקית בלבד באשר למצב המשפטי.
- ג. לא הוכח היסוד הנפשי בעבירת הסגת הגבול, לא בהיבט יסוד המטרה ולא בהיבט מודעותה של המערערת.
- ד. עוד נטען - לראשונה בערכאת הערעור - כי למערערת עומדת הגנה של טעות במצב משפטי, ספציפית באשר להסגת הגבול באישום 2 נטען כי המערערת שהתה בנכס ברשות.
- ה. הסנגור טוען כי עומדת למערערת הגנה מן הצדק באישום השלישי באשר לעבירת האיום משום שלא נחקרה לגביו. כדי להסיר נושא זה מעל הפרק, נציין על-אחר כי מקובלת עלינו מלוא הנמקת הערכאה קמא בהיבט זה, אכן, סדר הדברים הראוי הוא שחשוד יחקר על החשדות המיוחסים לו טרם הגשת כתב האישום. עם זאת, נוכח ההשתלשלות הכרונולוגית כמפורט בפסק הדין של בית משפט השלום והעובדה שלמערערת הייתה מלוא ההזדמנות להציג את גרסתה, והיא עשתה כן בהליכים לפני בית משפט קמא - לא נגרם בנסיבות העניין, כל עיוות דין למערערת.

- ו. באישום החמישי הטענה היא כי אין מדובר באיום ולכל היותר מדובר בזוטי דברים.
- ז. באשר לניסיון התקיפה - לא הוכח היסוד הנפשי.
- ח. באשר לעבירות של הפרת הוראה חוקית - אם תזוכה המערערת מעבירה של הסגת גבול, ממילא יש לזכותה מהעבירה של הפרת הוראה חוקית.

דין והכרעה

11. לא מצאנו ממש בערעור זה. אנו רואים לציין כי הקדשנו לשמיעתו זמן רב. לאחר ששמענו את מלוא טענות המערערת, ובחנו בקפידה את הודעת הערעור המפורטת, נחה דעתנו כי אין להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא לכל אורך הדרך.

ת/2, לשיטתנו, הוא המסמך הדומיננטי על פיו יישק דבר, קביעה כי המערערת ידעה על האמור בו וקיבלה אותו, סותמת את הגולל על כל טענותיה. ת/2 הוא פסיקתא שניתנה, כפי שצוין לעיל, ביום 1/2/16 וכך אמר ביהמ"ש: **"ניתן בזאת צו המורה על מכירת הדירה המצויה ברחוב לוחמי גליפולי 10... להלן הנכס על פי הסכם מכר מיום 22/12/15... הנני מורה לכונסת הנכסים... כדלקמן: לפנות את המשיבה מהנכס פעם נוספת באמצעות לשכת ההוצאה לפועל, לחתום בשם המשיבה, הגב' לאה מזרחי... על תצהיר דיווח לרשויות המס לגבי העסקה נשוא הסכם המכר... לחתום בשם המשיבה על ייפוי כח בלתי חוזר לצורך מכירת והעברת זכויותיה בנכס לקונים"**. בהחלטה שניתנה בפתקית באותו יום (1/2/16), ציין כב' השופט שילה "הצו נחתם". האמור בפסיקתא ברור, חד משמעי ואינו מותיר מקום לכל סימני שאלה. הנכס נמכר, שמם של הקונים ופרטיהם צוינו במדויק, כונסת הנכסים פועלת מטעמה של המשיבה, ניתנה הוראה חד משמעית לפנות את המשיבה מהנכס פעם נוספת, ניתנה כאמור הוראה גם לחתום בשמה לצורך מכירת והעברת זכויותיה ואם שמא תהא אי מי האם הפסיקתא היא בת ביצוע מידי הנה באה ההחלטה "הצו נחתם".

הצו נחתם וכך גם במידה רבה גורלו של תיק זה.

12. לגבי שני הנתונים הבסיסיים הרלבנטיים לא הייתה מחלוקת:

א. המערערת שהתה בנכס בכל התאריכים המצוינים בכתב האישום.

ב. המערערת ידעה על ת/2.

המערערת העידה בבית המשפט כי קיבלה את הסכם המכר ואת הפסיקתא ת/2. הסגור טען כאמור בהקשר זה כי היה צורך במסמכים נוספים כדי שההסכם יקבל תוקף. הסגור מפנה לעניין זה להסכם המכר שבו נאמר בין היתר כי תנאי לתוקפו של הסכם זה הוא אישורו על ידי בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב, הן לעניין אישור המכר בתיק פירוק השיתוף והן לעניין אישור בהתאם לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות. במילים אחרות, אין די ב-ת/2 כדי לקבוע חד משמעית שהנכס אכן הועבר למתלוננים. אין ממש בטענה זו ואנו דוחים אותה מכל וכל. לא בכדי ציטטנו לעיל את ת/2. מדובר כאמור במסמך חד וברור שלא מותיר מקום לפרשנות. אם היה בפי המערערת השגות על האמור במסמך, הדרך הנכונה היא לבחור הליך משפטי מתאים כדי לתקוף את ת/2. אין כל ערפול או חוסר בהירות במסמך ובוודאי אינו מקנה למערערת את היכולת ואת הזכות להיכנס לנכס כאוות נפשה, להסיג גבולם של המתלוננים ולהציק להם. אין לנו אלא להביא דברים בשם אומרם (הגם שלא נביא בכך כנראה גאולה לעולם) וכך אמרה המערערת: לא מעניין אותה מה נעשה בבית המשפט וכל עוד היא לא חתמה על שום דבר, היא תישאר כאן ולא תעזוב (ראה ת/5). ביטויים דומים שזורים לכל אורך הדרך. המערערת שבה והודיעה כי לא מעניין אותה, הבית הוא ביתה וגם אם תיעצר, לא תימנע מלהיכנס אליו. גם צו של בית משפט המורה על הרחקתה לא ימנע ממנה המשך הכניסה לבית. בבחינת מעבר לנדרש, נוסף כי המעט שניתן לומר הוא כי ת/2 מעביר אל שכם המערערת את נטל הבאת הראיות להוכיח כי לא הבינה את האמור בו, וסברה כי עדיין יש מקום להבהרות נוספות לפני שהצו ייפך לסופי וימנע כליל את כניסתה לנכס. המערערת לא עשתה מאום בכיוון זה והראיות מדברות בעד עצמן.

האמור לעיל מהווה תשובה גם למשמעות המשפטית של הסכמת התביעה כי השוטר פאדי חיר לא הראה

למערכת את צו הפינוי, הגם שראה אותו במו עיניו. לשיטתנו, אין לכך כל משמעות. ידיעתה של המערכת על קיומו של ת/2 די בה ולא הייתה כל חובה שהשוטר יראה לה את הצו.

13. באשר לעבירות האיומים: המערכת טענה כי אמירותיה אינן מהוות איום. האמירה "אני אמרר לך את החיים" יכולה להתפרש גם כמכוונת להליכים בהם תנקוט המערכת בבית המשפט וזהו צעד לגיטימי לחלוטין. אין ממש בטענה זו. המילים "אני אמרר לך את החיים" הן ברורות וחד משמעיות ואם קיים עדיין ספק לגבי משמעותן בנסיבות בהן נאמרו, הרי המערכת הסירה כל ספק בהתנהגותה כאשר שבה ונכנסה לנכס שוב ושוב ובפועל מיררה את חייהם של המתלוננים שכל חטאם היה בכך שרכשו את הבית מכוונת הנכסים. עוד נוסף כי המערכת אמרה גם "אני אמרר לך את החיים, אל תבואי עם הילדים לכאן", כיצד אפשר ליישב אמירה זו עם כוונה לנקיטת הליכים משפטיים - למערכת הפתרונים. ועל כל אלה באישום השלישי מדובר באמירה "אני אגרום נזק, אני לא אעצור עד שאקבל את הבית בחזרה". על כך נוכל לומר רק "ואידך זיל גמור".

14. באשר לניסיון התקיפה, קביעותיו של בית משפט קמא הן קביעות עובדתיות הנשענות על ממצאי מהימנות. לא הובא בפנינו בדל טיעון מדוע זהו המקרה החריג שבו ערכאת הערעור תתערב בממצאים אלה. בית המשפט קמא שמע וראה את העדים ואיננו רואים להתערב בממצאיו.

15. באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, המעט שנוכל לומר הוא כי טענותיו של הסנגור בנושא זה הן בבחינת פלפול ומאומה לא מעבר כך. גם אם בבסיס התנאים לשחרור בערובה גלום מעין חוזה אמון בין בית המשפט למשוחרר בערובה, איש לא נתן למשוחרר בערובה זכות להפר את התנאים על פי שיקול דעתו והבנתו. צו הוא צו, תנאים הם תנאים, התנאים במקרה זה היו חד משמעיים, על המערכת נאסר להתקרב מעבר ל-100 מ' מהנכס והמערכת הפרה הוראה זו ברגל גסה.

סוף דבר:

לא מצאנו ממש בערעור זה ואנו דוחים אותו.

ניתן היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

שי יניב, שופט

מרים דיסקין, שופטת

דבורה ברלינר, שופטת עמיתה

